

er under Forhandlingerne her blevet omtalt et Skrift, vedrørende Livrentes- og Forsørgelsesanstaltens Forhold, som man har beklaget ikke er omdeelt til alle Thingets Medlemmer, hvort jeg skal være ganske enig. Jeg har imidlertid ved privat Velvillie, som jeg meget paaffjønner, været saa heldig senere at modtage et Exemplar deraf, og har derved havt Leilighed til noget nærmere at see ind i Bessaffenheden af de Døggjørelser og Sikkerheden af de Beregninger, ved Hjælp af hvilke man er kommen til det Resultat, at der er et Overskud af med en rund Sum $1\frac{1}{2}$ Million ivente; men jeg har ikke kunnet læse dette Skrift igjennem uden at blive paavirket af den store Usikkerhed, som heelt igjennem gaaer igjennem alle Beregninger. Det er ikke en Usikkerhed, som jeg har fundet i Modsetning til den Sikkerhed, som vedkommende Forfatter har fundet; jeg er tværtimod fuldkommen overbevist om, at jeg kun udtaler hans Mening, naar jeg siger, at det hos dets Forfatter har været en stærk Følelse tilstede af den Usikkerhed, som hviler over den hele Beregning. Dette er for mig en yderligere Grund til at sige: Lad os holde den ældre Anstalt fuldkommen ude fra den nye og lad os see, hvilket Resultat den vil give, uden at sammenblende den med den nye. Særlig skal jeg fremhæve, at der er en Afdeling, med Hensyn til hvilken Usikkerheden er større end ved de øvrige; det er Afdelingen for de pligtige Interessenter. Her er der paa mange Maader Tvivl tilstede. Paa denne Afdeling lade de Erfaringer, man iøvrigt har at støtte sig til, sig i flere Retninger ingenlunde anvende, og det er ikke umuligt, at det vil vise sig, at Beregningerne her have skuffet, og at der vil blive en Underbalance istedetfor et Overskud. Naar man tager Hensyn hertil, troer jeg, at man endogmaa kunde ansee det for tvivlsomt, om man virkelig vil støtte den nye Anstalt ved at give den den anden Anstalt med dens Fortid til Arv og Gie, imod at den nye Anstalt skal opfylde den gamles Forpligtelser. Det kan blive en Skjønssag — og jeg veed, at Skjønnets her er af forskjellig Bessaffenhed — hvorvidt man fremmer den nye Anstalt ved at give den denne Arv; men ialfald anseer jeg det for

rettest, at den gamle Anstalt vedblivende holdes særskilt, at dens Giendele fuldstændig opgjøres og erklæres for Statseiendom, hvad de i Virkeligheden ere. Vil man da raade over Formuen til den nye Anstalts Bedste, nu vel, saa kan man gjøre det i sin Tid, naar alle Forpligtelser ere opfyldte. Det Punkt, som den ærede Finantsminister — jeg troer ikke ganske med Rette — ved Sagens 2den Behandling fremhøvede og lagde stor Vægt paa, nemlig at det dog tilsidst ved det da foreliggende Ændringsforslag skal være gjort tvivlsomt, om ikke de sidste Interessenter kunne ansees for Arvinger til Formuen, er jo nu tilstrækkelig imødegaet ved den Slutning, den ærede Forslagsstiller har givet sit Forslag, og som gjør det utvivlsomt, at Overskudet tilfalder Statskassen. Men der er endnu et andet Punkt, som spillede en Rolle ved Sagens 2den Behandling, og som idag er fremhøvet af det ærede 1ste Medlem for Kjøbenhavn (Madvig), nemlig Spørgsmaalet om Bestyrelsen af Formuen og i Forbindelse dermed Spørgsmaalet om Fortolkningen af det Ændringsforslag, der opfører som selvstændige Instituter med særegne Fonds først Nr. 1, 2 og 3 og dernæst Nr. 1 og 2. Den ærede Ordfører gik ud fra den Forudsætning, at Meningen skal være, at disse Fonds skal bestaae som særskilte i allervideste Forstand, det vil sige i den Forstand, hvort man hidtil har taget det, saaledes altsaa, at der ogsaa skal tillægges hver af disse Fonds særskilte Activer, at den bestemte kongelige Obligation, den bestemte Prioritetsobligation skal betegnes som hørende til Fonden for de frivillige Interessenter eller til Fonden for de pligtige Interessenter eller til en anden Fond. Det vil jeg dog gjøre opmærksom paa, staaer der ikke i Ændringsforslaget, og jeg skal udtale det som min Mening, at det vilde være meget uhenfigtsmæssigt, om man vilde vedblive at bestyre Formuen paa den angivne Maade. Der er efter min Mening aldeles Intet til Hinder for, at Formuen bestyres under Æt, og at Delingen til de tre Fonds bliver et Bøgholderespørgsmaal. Jeg troer heller ikke, jeg tager fejl af den første Forslagsstillers Tanke, naar jeg siger, at han Sn-